

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΥΨΩΣΗ

Στή συνομιλία Του ὁ Χριστός μέ τόν κρυφὸ μαθητὴ Του καί ἄρχοντα τῶν Ἰουδαίων Νικόδημο, ἀφοῦ τοῦ μίλησε γιά τή μέγιστη εὐεργεσία τοῦ Βαπτίσματος καί ὅτι χωρὶς αὐτήν δέν μπορεῖ κάποιος νά ἰδεῖ τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τοῦ φανερώνει καί τήν πηγὴ τῆς δωρεᾶς τοῦ Βαπτίσματος, τόν Σταυρό Του.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Νικόδημος φάνηκε στήν ἀρχὴ νά τόν θεωρεῖ ἀπλῶς «ἀπὸ Θεοῦ διδάσκαλο», ὁ Χριστὸς τοῦ φανερώνει καλύτερα τήν ταυτότητά Του. Τοῦ λέει, λοιπόν, (κατὰ τήν ἐρμηνεία τοῦ ἱεροῦ Χρυστοστόμου): **«Μὴ νομίζεις ὅτι εἶμαι ἓνας διδάσκαλος ὅπως οἱ πολλοὶ τῶν προφητῶν, πού κατάγονται ἀπὸ τῆ γῆ. Ἐγὼ κατέβηκα ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἐκεῖ μένω».** Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψη ἀναδεικνύει καί ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς Κένωσης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρός, πού Τόν ἔστειλε νά σταυρωθεῖ γιά τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Καί συνεχίζοντας ὁ Χριστὸς νά ἀποκαλύπτει στὸν Νικόδημο (καί σέ μᾶς) τὸ Μυστήριο τοῦ Σταυροῦ Του, ὀνομάζει τὸ ἀτιμωτικὸ κρέμασμα στὸν Σταυρὸ **«ὑψωση»**, παραβάλλοντάς την μέ τήν ὑψωση τοῦ χαλκίνου ὄφρα ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ στήν ἔρημο. Ἀνάμεσα ὅμως στήν προτύπωση καί στό πραγματικὸ γεγονός ὑπάρχουν σημαντικὲς διαφορές, πού –κατὰ τὸ χρυσὸ στόμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννη– εἶναι οἱ ἐξῆς:

«Ἐκεῖ οἱ Ἑβραῖοι διέφυγαν τὸν πρόσκαιρο θάνατο, ἐνῶ ἐδῶ οἱ πιστεύοντες σώζονται ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο τοῦ ὀριστικοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐκεῖ, ὅποιος κοιτοῦσε μέ τούς σωματικούς ὀφθαλμούς τὸ κρεμασμένο χάλκινο φίδι θεραπευόταν ἀπὸ δῆγματα ὄφρα, ἐνῶ ἐδῶ κοιτώντας μέ τὰ μάτια τῆς πίστεως τὸν Ἐσταυρωμένο Χριστὸ θεραπεύουμε τίς πληγές ἀπὸ τὸν νοητὸ δράκοντα διάβολο λαμβάνοντας συγχώρηση γιά τίς ἁμαρτίες μας. Καί μιὰ ὁμοιότητα: Ὅπως ἐκεῖ, τὸ φίδι πού δάγκωνε εἶχε δηλητήριο ἐνῶ τὸ φίδι πού θεράπευε δέν εἶχε, ἔτσι κι ἐδῶ, ὁ ψυχικός μας θάνατος προκαλεῖται ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῆς ἁμαρτίας, ἐνῶ τὸ ἀντίδοτό του, ὁ Σταυρὸς εἶναι θάνατος τοῦ μόνου ἀναμάρτητου Χριστοῦ».

Αὐτὴ ἡ ἐκούσια ὑψωση τοῦ Χριστοῦ στὸν Σταυρὸ εἶναι ἡ αἰτία τῆς διὰ τοῦ Βαπτίσματος σωτηρίας μας, καί τῆς δικῆς μας ἀνύψωσης ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Ὁ Χριστὸς τὸ ὑποσχέθηκε στοὺς μαθητές Του: **«Κἀγὼ ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς πάντας ἑλκύσω πρὸς ἑμαυτόν»** (Ἰω. 12, 32).

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀνυψωτικὴ ἔλξη, μᾶς «πεννάει» πρῶτα ἀπὸ τὴν ἄρση τοῦ προσώπου μας σταυροῦ, τοῦ σταυροῦ τῆς δικῆς μας σταθερῆς ὑπακοῆς στό θέλημα τοῦ Πατρός. Δέν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος πού νά ὀδηγεῖ στήν ἀληθινὴ χαρὰ τῆς Βασιλείας Του. Τὰ δῆθεν **«εὐαγγέλια»** τῆς ἀνεσης καί τοῦ συμβιβασμοῦ μέ ὅλους καί μέ ὅλα

ΤΟ ΓΕΝΕCΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ Παναγία εἶναι ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης μας μετὰ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

«Ἡ παγκόσμιος χαρὰ ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἡ πανύμητος Παρθένος», ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνωδός. Καὶ συνεχίζει: «ἦτις δι' ὑπερβολὴν καθαρότητος ναός Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν Θεοτόκος γνωρίζεται...». Ἡ Παναγία εἶναι μοναδικό πρότυπο καθαρότητος καὶ ἀγιότητος. Μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο. «Κατὰ ἀλήθειαν, μόνη αὕτη Θεοτόκος γνωρίζεται».

Ὅλους τοὺς ἁγίους τοὺς ἐορτάζουμε τὴν ἡμέρα πού ἐκλείσαν τὰ μάτια τους στὸν μάταιο αὐτὸ κόσμο. Ἐνῶ τῆς Παναγίας ὄχι μόνο τὴν ἱερά Κοίμηση ἐορτάζουμε, ἀλλὰ καὶ τὴν Γέννηση. Καὶ ἔτσι ὁμολογοῦμε ὅτι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ Παναγία ἦταν «ἡ καθαρὰ καὶ ἄμωμος», τὸ «ἀπαστράπτων δοχεῖο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ», ὅπου μῆκε ὁ θεῖος μαργαρίτης, ὁ Χριστός. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γέννησης τῆς Παναγίας ἀρχισε νὰ πέφτει στὴ γῆ χρυσὴ βροχή, ἡ θεία χάρις. Γι' αὐτὸ ἡ ἐορτὴ τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ἡ Παναγία ὑπῆρξε καρπὸς προσευχῆς. Γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς μεγάλης ἡλικίας πού δὲν μπορούσαν νὰ τεκνοποιήσουν καὶ ἔφεραν τὸ ὄνειδος (ντροπὴ) τῆς ἀτεκνίας. Χρόνια ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, ἄνθρωποι μεγάλης ἀγιότητος, προσεύχονταν καθημερινὰ γιὰ τὴν πνευματικὴ τους προκοπή, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς χαρίσει ὁ Θεὸς ἓνα παιδί. Ὁ Ἰωακείμ στὰ βουνὰ καὶ στίς

σπηλιές λέγοντας «δὲν θὰ φάω καὶ δὲν θὰ πιῶ ἂν δὲν μὲ ἀκούσει ὁ Κύριος». Καὶ ἡ Ἄννα στὸν κῆπο της λέγοντας «καὶ ἡ γῆ φέρνει καρπούς· καὶ τὰ πουλάκια γεννοῦν· καὶ τὰ θηρία γεννοῦν· μέ τί μοιάζω ἐγώ, Κύριε;»

Καὶ ἡ προσευχὴ τους εἰσακούσθηκε. «Ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις». «Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας καὶ Ἀδάμ καὶ Εὐὰ ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου ἠλευθερώθησαν Ἀχραντε ἐν τῇ ἀγία γεννήσει Σου». Καὶ ἔτσι ὁ Θεὸς εὐεργέτησε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ «παγκόσμιος χαρὰ ἀνέτειλε» καὶ «ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ». Μὲ τὴν ἀνυπακοή τῆς Εὐᾶς στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ χάσαμε τὸν Παράδεισο καὶ γίναμε μέτοχοι τοῦ θανάτου. Μὲ τὴν ὑπακοή τῆς Παρθένου στὸ θεῖο θέλημα

γίναμε μέτοχοι τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ χαρὰ μας εἶναι τόσο μεγάλη. Ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς γεννήσεως τῆς Παρθένου ψάλλει: «Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τὰ προοίμια...».

Ἡ μεγαλύτερη εὐσπλαχνία τοῦ Χριστοῦ στὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ μητέρα Του. Ὅρισε τὴν μητέρα Του καὶ δικὴ μας μητέρα. Ἡ μητέρα εἶναι πάντοτε γεμάτη στοργὴ καὶ καλωσύνη. Καὶ ἡ Παναγία ἔχει ἀπέραντη μητρικὴ στοργὴ καὶ καλωσύνη γιὰ μᾶς.

Ἀρχιμ. Ἰωήλ

ἀποτελοῦν δαιμονικὲς παγίδες καὶ παραχαράξεις τοῦ γνήσιου εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Τελικά, μόνο ἀτενίζοντας μὲ πίστη τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μπορούμε νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὰ θανατηφόρα δαγκώματα τῶν «φιδῶν» τῆς φιληδονίας, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς

πλεονεξίας, καὶ ἐλεύθερα νὰ σταυρώσουμε τὸν ἑαυτὸ μας «σύν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις», ὥστε νὰ ἀνασθηθοῦμε καὶ νὰ ζοῦμε αἰώνια «ἐν Χριστῷ».

Ἀρχιμ. Βαρνάβας

Η ΥΨΩΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«**Ο**τι αἵρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ» (Ἦσ. 53, 8). Εἶναι ἡ κατακλείδα τῆς προφητείας μὲ τὴν ὁποία ὁ προφήτης Ἡσαΐας προκαταγγέλλει τὸ σταυρικό πάθος τοῦ Χριστοῦ. Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται στὴν ἀρχὴ τῆς ἀκολουθίας τῆς Προσκομιδῆς, ὅταν χαράσσεται μὲ τὴν ἁγία λόγχη σταυροειδῶς ἀπὸ τὸν ἱερέα ἢ μερίδα τοῦ ἁμνοῦ πάνω στὸ πρόσφορο (βλ. καὶ ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. φ. 464, Μάρτ. 2022).

Τὴν τελευταία αὐτὴ πρόταση τῆς προφητείας υπαινίσσεται ὁ Χριστός, ὅταν προλέγει τὴν ὑψωσὴν του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. «*Ὅταν ὑψώσητε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἰμι*». Καὶ «*ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν*» (Ἰω. 8, 28, 12, 32). Ἡ ὑψωση τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡ ὑψωση τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θὰ ἐλκύσει τοὺς πάντες κοντά του. Ὅλοι θὰ τὸν ἀναγνωρίσουν τότε ὡς τὸν μόνο Σωτήρα.

Ἡ θυσιαστικὴ ὑψωση τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ παραπέμπει στὴ θυσία τοῦ πασχάλιου ἁμνοῦ τῶν Ἑβραίων. Ἀλλὰ μὲ κάποιες σημαντικές διαφορές. Οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὸ πρῶτο Πάσχα τους, τὴ νύχτα τῆς ἐξόδου τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, εἶχαν λάβει ρητὴ ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ σφάξουν ἕνα ἄρνι (ἢ καὶ κατσίκι ἂν κάποιος δὲν εἶχε ἄρνι), νὰ τὸ ἐτοιμάσουν καὶ νὰ τὸ φάνε μὲ συγκεκριμένο τρόπο. Ἡ βρώση του ἔπρεπε νὰ γίνεῖ μόνο ἐντὸς τῆς οἰκίας. Δὲν ἦταν ἐπιτρεπτό νὰ μεταφερθεῖ τίποτε ἔξω ἀπὸ αὐτήν. «*Κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ σπίτι του μέχρι τὸ πρωί... Ὁ ἁμνὸς θὰ φαγωθεῖ μέσα στὴν ἴδια οἰκία καὶ δὲν θὰ βγάλετε ἀπὸ τὰ κρέατα αὐτὰ ἔξω ἀπὸ αὐτήν*».

Ἐπιπλέον κανένας μὴ Ἰσραηλίτης δὲν μπορούσε νὰ φάει ἀπὸ τὸ πασχάλινὸ ἄρνι. «*Οὗτος ὁ νόμος τοῦ Πάσχα*». Κανένας ἀλλογενῆς δὲν θὰ τρώγει ἀπὸ αὐτό. Ἄν ὑπῆρχε δούλος ἢ ἀγορασμένος ὑπηρέτης, ἔπρεπε νὰ περιτμηθεῖ ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι γιὰ νὰ μετάσχει στὸ πασχάλιο δεῖπνο. Οἱ προσωρινοὶ ξένοι (πάροικοι) καὶ οἱ μισθωτοὶ ξένοι ἐργάτες δὲν μπορούσαν νὰ φάνε ἀπὸ αὐτό. Ὅμοι-

ως, ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς προσηλύτους ἤθελε νὰ ἐορτάσει τὸ Πάσχα, ἔπρεπε πρῶτα νὰ ὑποστεί περιτομή, αὐτὸς καὶ κάθε ἀρσενικὸ μέλος τοῦ οἴκου του. Κανένας ἀπερίτμητος δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ φάει ἀπὸ τὸν πασχάλιο ἁμνὸ (Ἐξ. κεφ. 12).

Σὲ ἀντίθεση ὁμως μὲ αὐτά, ὁ Χριστὸς «*ἔξω τῆς πύλης ἔπαθεν*» (Ἐβρ. 13, 12). Ἡ θυσία του δὲν γίνεται κρυφὰ μέσα σὲ μιὰ κλεισμένη οἰκία, ἢ ἔστω μέσα στὸν ναὸ τοῦ Σολομώντα, ἀλλὰ «*ἔξω τῆς παρεμβολῆς*», ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ, ὑπαίθρια, σὲ τόπο ὑψηλὸ, στὸν λόφο τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ Χριστὸς, ποῦ εἶναι «*τὸ Πάσχα ἡμῶν*», δηλαδὴ ὁ δικὸς μας πασχάλιος ἁμνός, θυσιάζεται «*ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ ἱκρίου*». Τὸ ψηλὸ ἱκρίωμα, ἡ κοινὴ σὲ θεὰ ἐξέδρα, εἶναι ὁ Σταυρός, ὥστε ὁ θυσιαζόμενος Χριστὸς νὰ εἶναι ὁρατὸς ἀπὸ ὅλους ὅσους τὸν περιμένουν ὡς Σωτήρα, ἀκριβῶς ὅπως «*...ὀφθῆσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν*» καὶ κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία του (Ἐβρ. 9, 28).

Καὶ γιὰτί «*ἐφ ὑψηλοῦ τοῦ ἱκρίου σφάττεται καὶ οὐχ ὑπὸ στέγην*»; Ὑψώνεται σὲ ψηλὸ μέρος ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ μὴν τὸν περιορίζει ἀπὸ πάνω τίποτε, μόνη του στέγη νὰ εἶναι ὁ οὐρανός. Καθαρίζεται ἔτσι ὁλος ὁ ἀέρας. Καθαρίζεται καὶ ἡ γῆ, διότι στάζει σ' αὐτήν τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πλευρά του. Καὶ ἐπιπλέον, δὲν γίνεται κάτω ἀπὸ στέγη, μυστικά σὲ κάποιο σπίτι ἢ καὶ στὸν ναὸ ἢ θυσία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μὴν τὴν σφετεριστοῦν οἱ Ἰουδαῖοι. Νὰ μὴ νομίσουν ὅτι εἶναι μόνο γιὰ τὸ δικό τους ἔθνος καὶ τὴν ἰδιοποιηθεῖν. Ἐνῶ ὁ ἁμνὸς τοῦ ἰουδαϊκοῦ Πάσχα δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ φαγωθεῖ παρὰ μόνο ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι καθολικὴ. «*ὑπὲρ τῆς γῆς ἀπάσης ἢ προσφορά*». Ὑπὲρ πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι μόνο ὑπὲρ τῶν Ἰουδαίων. «*Κοινὸς ὁ καθαρισμὸς ἐστίν, οὐ μερικὸς, καθάπερ ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων*».

Νέο θυσιαστήριο λοιπὸν ὁ Σταυρός. Καὶ ἡ ὑψωση τοῦ Χριστοῦ πάνω σ' αὐτόν, μιὰ διαφορετικὴ καὶ παράδοξη θυσία (Χρυσόστομος).

Πρωτ. Δημήτριος

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Πρίν από τρεις μήνες δημοσιεύθηκε η έξις Εϊδηση: «Τό νούμερο εΐναι άπλώς άδιανόητο: τήν περασμένη χρονιά, σχεδόν οι μισοί νέοι τής κοινότητας όμοφυλοφίλων τών Ήνωμένων Πολιτειών “σκέφθηκαν σοβαρά” νά αποπειραθούν νά αυτοκτονήσουν. Τά άνατριχιαστικά στοιχεία έδωσε στή δημοσιότητα τόν περασμένο Μάϊο ό Ήμιτ Πάλεϊ, έκτελεστικός διευθυντής του The Trevor Project, τής πιό σημαντικής ΜΚΟ για τήν πρόληψη τής αυτοκτονίας στους νέους αυτούς στή χώρα. Ή έρευνα διενεργήθηκε μεταξύ 34.000 νέων ήλικίας 13-24 ετών πού αυτοπροσδιορίζονται ως όμοφυλοφιλοι». (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, Κ994, 19-06-2022).

Ό άνθρωπος και ειδικότερα ό νέος αυτοκτονεί εξαιτίας μιās άφόρητης ψυχικής - πνευματικής θλίψης σέ συνδυασμό μέ τήν έλλειψη νοήματος ζωής. Ή πνευματική μας κατάσταση προσδιορίζεται από τις σκέψεις, συναισθήματα, έπιθυμίες μας και τις αντίστοιχες πράξεις μας. Συνεπώς, πρέπει νά έχουμε κριτήρια αξιολόγησης όλων αυτών και μάλιστα αντικειμενικά! Και καθώς λέει ένας διάσημος συγγραφέας, ό Χάρολντ Πίντερ: «Πρέπει νά βρούμε τήν αντικειμενική Άλήθεια και νά τήν ένσωματώσουμε στο πολιτικό μας όραμα» (άπό τήν όμιλία του στήν άπονομή του Νόμπελ). Ποια εΐναι, λοιπόν, αυτή η Άλήθεια; Άπαντάει ό Χριστός:

«Εγώ εΐμαι η Άλήθεια». Δηλαδή η ζητούμενη άλήθεια εΐναι πρόσωπο. Ό Χριστός, ως Θεός και Δημιουργός του κόσμου, δέν γίνεται νά άμφισβητηθεί από τους Χριστιανούς. Άμφισβητούνται ιδέες και ιδεολογίες!

Ή συνείδηση τών παραπάνω νέων έπαναστατεί γιατί, ως φωνή του Χριστού μέσα τους, δέν συμφωνεί μέ τήν έπιλογή πού έχουν κάνει! Και όταν ό άνθρωπος έπιμένει στήν λανθασμένη γνώμη του, οδηγείται στήν άπόγνωση και σέ πολλές περιπτώσεις στήν αυτοκτονία.

Σέ αντίθεση μέ τέτοιες καταστάσεις νέων τών καιρών μας, ίδου τί έκανε ένας 15χρονος έφηβος, «έπαναστάτης», κόντρα στο κατεστημένο του καιρού του!

Τόν 17^ο αιώνα ζούσε στήν Κωνσταντινούπολη ό Νικόλαος, έφηβος 15 χρονών. Ό πατέρας του τόν έβαλε σέ έναν γραμματισμένο μουσουλμάνο νά του μάθει τουρκικά. Ό τουρκος θαύμασε τήν ευφυΐα του νεαρού και σκέφθηκε νά τόν μεταστρέψει στο Ίσλάμ. Μιά μέρα, λοιπόν, ό δάσκαλος έβαλε τόν Νικόλαο νά διαβάσει τήν όμολογία του Ίσλάμ, σάν τάχα μάθημα τουρκικών, ένώπιον και άλλων τούρκων. Ξεσηκώθηκαν εκείνοι φωνάζοντας: «Έγινες μουσουλμάνος, Νικόλαε». Τι κι αν τό άρνιόταν ό νέος; Τόν πήγαν στον δικαστή, ό όποιος του έταξε πλούτη και άξιώματα.

Εΐπε ό νέος: «Εγώ χριστιανός εΐμαι και τόν Χριστόν μου πιστεύω Θεό άληθινό. Τόν Χριστόν μου δέν τόν άρνούμαι. Για τό όνομά Του πεθαίνω. Αυτόν λατρεύω. Αυτόν έχω βοηθό και Αυτός μέ δυναμώνει».

Έπί 65 ήμέρες, καθημερινά, τόν μαστίγωναν. Τελικά, τόν άποκεφάλισαν στις 23 Σεπτεμβρίου 1672. Έπί τρεις νύκτες όλοφάνερα κατέβαινε φώς έξ ουρανού στο άγιο λείψανό του. Έγιναν και θαύματα από τήν πρώτη ήμέρα του μαρτυρίου του.

Όλα, λοιπόν, εΐναι άγια, μόνο όταν ακολουθούμε πιστά τόν Χριστό τηρώντας τις σωτήριες έντολές Του.

Αρχμ. Νίκων

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέζης

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Αρχμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2022 • Άρ. Φύλλου 470 • Έτος ΜΒ΄

Διανέμεται δωρεάν • Εισφορές δεκτές
Έκδοτική Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Άθινα

